

ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΛΗΞΗΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΝΕΙ ΚΟΠΑΝΑ ...

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
Αίθουσα 11, Κτ Χημικών Μηχανικών (Πολυτεχνειούπολη)
stekipolytechniou.org

Έτσι μέσα στα πανεπιστήμια εκτός από τα μαθήματα, τις εργασίες, τους βαθμούς και τις σχέσεις ανταγωνισμού, υπάρχουν εστίες αμφισβήτησης, δημιουργίας και τελικά αντίστασης σε όλα αυτά που μας καταστρέφουν τη ζωή. Αρκετές φορές κομμάτια των φοιτητών επιλέγουν να κινητοποιηθούν με καταλήψεις στις σχολές τους, πορείες και συγκρούσεις στους δρόμους.

Τελικά αντιλαμβάνεσαι ότι δεν υπάρχει κανένα στάδιο της ζωής μας που να είναι όαση, αντίθετα πρέπει συνεχώς να παλεύουμε για να κατακτήσουμε τα αυτονόητα. Και ο στόχος ίσως επιτευχθεί όταν διάφορα κομμάτια της κοινωνίας συναντηθούν στους δρόμους, όταν μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι και άνεργοι διασταυρώσουν τις επιθυμίες τους.

Την επόμενη φορά που θα σου ζητήσουν τα αιτήματα της κατάληψης, θυμήσου ότι δεν χρειάζεσαι δικαιολογίες για να κάνεις αυτό που σου αρέσει, να βρεις ελεύθερο χρόνο να σκεφτείς, να βγεις και να ξεκουραστείς, να πάρεις πίσω λίγο από το χρόνο που σου κλέβουν. Το να αγωνιστείς για να ζήσεις όπως σου αρέσει και να ανακαλύψεις τον πραγματικό εαυτό σου ξεπερνάει τα στενά όρια του μαθήματος, με την παπαγαλία, την αποσθήιση και τις απουσίες.

Η γνώση πρέπει να γδυθεί από το περιτύλιγμα του καταναγκασμού και να γίνει κτήμα σου.

Το πού θα την βρεις εσύ είναι δικό σου θέμα .

Στο σχολείο, σε ένα βιβλίο, στο δρόμο, στο παρκάκι και την πλατεία της γειτονιάς σου με την παρέα σου, στις σχέσεις με τους γύρω σου που βασίζονται στην αλληλεγγύη και την εμπιστοσύνη, στα πράγματα που σ' αρέσουν να κάνεις για να ξεφύγεις από μια ασφυκτική καθημερινότητα, στις κινητοποιήσεις με τους συμμαθητές σου, στις κουβέντες που κάνετε για να αποφασίσετε για τα θέματα που σας απασχολούν, σε πορείες, στη σύγκρουση με όλα αυτά σε καταπιέζουν.

Πάρε πίσω ό,τι σου ανήκει, αμφισβήτησε ό,τι σου λένε, κάνε τις επιθυμίες σου πραγματικότητα !

Υ.Γ. Τα παραπάνω λένε κάποιοι που όλα αυτά τα φάγανε στα μούτρα, και δεν θέλουν να λειτουργήσουν σαν παράδειγμα προς μίμηση αλλά προς αποφυγήν.

ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Το Στέκι είναι ένας ανοιχτός χώρος συνάντησης ατόμων, με κοινό παρονομαστή την θέληση για έναν κόσμο χωρίς αφέντες και δούλους, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, έναν κόσμο ελευθερίας ..

Από τη στιγμή που γεννιόμαστε, ο καθένας μας οφείλει να εμπεδώσει τον κυρίαρχο τρόπο ζωής και να γαλουχηθεί με τις αξίες και τα ιδανικά που βασιλεύουν στη σύγχρονη κοινωνία. Αυτό δεν γίνεται να επιτευχθεί με άλλο τρόπο από τη σταδιακή μετατροπή μας σε στρατιωτάκια. Το μόνο που μας μαθαίνουν να κάνουμε είναι να υπακούμε σε εντολές.

Στην περίπτωση σου, η ρουτίνα των διαταγών αυτών είναι απλή: σπίτι-μάθημα-διάλειμμα (γιατί κάπως πρέπει να ξεσκάσεις) - ξανά μάθημα - φροντιστήριο-σπίτι. Όπως καταλαβαίνεις κυρίαρχο ρόλο στη ζωή σου θα παίξει η εκπαιδευτική διαδικασία, η οποία έχει δυο βασικούς στόχους:

- Ο πρώτος είναι να σε μετατρέψει σε ένα αποδοτικό γρανάζι, αφού αντί να σου δίνουν ολοκληρωμένη γνώση σε ταιΐζουν με αποσπασματικές πληροφορίες. Και αυτό γιατί στις επιχειρήσεις που θα εργαστείς αύριο, πιο χρήσιμος είναι αυτός που ξέρει να εκτελεί μια συγκεκριμένη λειτουργία, παρά κάποιος που μπορεί να σκεφτεί πράγματα εκτός από τη δουλειά του. Για αυτό και το σχολείο δεν απελευθερώνει τις κλίσεις σου, αλλά τις τοποθετεί σε καλούπια, δηλαδή σε κατευθύνσεις. Στην ουσία, θα μαθαίνεις ό,τι τους είναι χρήσιμο και όχι ό,τι σου αρέσει. Δεν μαθαίνεις καν τον εαυτό σου, απλά σου λένε να κυνηγήσεις το όνειρο των μορίων.
- Ο δεύτερος, η μετατροπή σου σε υπάκουο και νομοταγή πολίτη. Από μικρός μαθαίνεις, δηλαδή, να υπακούς σε εντολές, είτε του καθηγητή είτε του διευθυντή, έτσι όπως στην μετέπειτα ζωή σου θα υπακούς στους ανώτερους σου στο στρατό, στο αφεντικό στη δουλειά και τους νόμους του κράτους. Τον τρόπο με τον οποίο θέλουν να συμπεριφέρεσαι μπορείς να τον δεις κατά τη διάρκεια της παρέλασης, αλλά και της προσευχής. Αυτό που θέλουν από σένα, είναι να είσαι ακούνητος, αμίλητος και να κάνεις ό,τι σου λένε. Όποιος δεν ακολουθεί τους κανόνες τιμωρείται (αποβολές για εσένα, στρατοδικείο για τους φαντάρους, απολύσεις για τους εργαζόμενους, φυλακή για τους "παραβάτες" των νόμων)

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς ότι από μικρή ηλικία, ο χρόνος μας δεν μας ανήκει, αλλά τον διαχειρίζονται άλλοι. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι είσαι σκληρά εργαζόμενος, αφού οι ώρες των υποχρεώσεών σου ξεπερνούν το θωρο ενός εργαζομένου και χωρίς να πληρώνεσαι κίολας. Και σαν να μην έφτανε αυτό, κάποια στιγμή θα κληθείς να αποδείξεις "τι αξίζεις" και να ανταγωνιστείς φίλους και συμμαθητές, για να κερδίσεις μια θέση ανάμεσα στους περιβόητους «επιτυχημένους» της κοινωνίας. **● Θάνατός σου η ζωή μου ένα πράγμα...**

Θα περίμενε κάποιος ότι η οικογένεια θα σε προστάτευε από όλα αυτά. Αμ δε... Οι ίδιοι οι γονείς, φοβούμενοι για το μέλλον των παιδιών τους και τον κακοχαρακτηρισμό της οικογένειας, σε πιέζουν να είσαι υπάκουος και «εργατικός» ώστε να έχουν κάτι να πουν στο γείτονα για τον κανακάρη τους. Πόσες φορές δεν έχεις ακούσει να σε «απειλούν» ότι θα γίνεις σκουπιδιάρης αν δεν διαβάσεις;

Καθρεφτης σου είμαι κοινωνία ...

Το σχολείο αποτελεί κομμάτι μιας κοινωνίας ανισοτήτων και έτσι δεν θα μπορούσαν να λείπουν από αυτό οι αντίστοιχοι διαχωρισμοί. Είναι προφανές ότι περισσότερες πιθανότητες έχουν να επιτύχουν, όσων οι γονείς έχουν την οικονομική δυνατότητα να τους εξασφαλίσουν φοίτηση σε ένα καλό φροντιστήριο και σχολείο. Σε βάζουν λοιπόν με το ζόρι σε έναν αγώνα δρόμου που όχι μόνο δεν θες να συμμετάσχεις, αλλά και κάποιος άλλος έχουν ξεκινήσει νωρίτερα.

Δεν θα μπορούσε φυσικά να λείπει απ' το σχολείο και η επαφή με τους θεσμούς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Οι εκλογές για ανάδειξη προέδρων και αντιπροσώπων έχουν σαν στόχο το να συνηθίσεις στο διαχωρισμό αυτών που παίρνουν τις αποφάσεις και αυτών που υποχρεώνονται να τις υλοποιούν. Θα πρέπει να μάθεις και να συνηθίσεις ότι πάντα θα υπάρχουν κάποιος άλλοι να σκέφτονται και να αποφασίζουν για σένα χωρίς εσένα.

Θα νόμιζε κανείς ότι όταν περάσεις στο πανεπιστήμιο όλα αυτά τελειώνουν. Πολλές φορές προβάλλεται μια εικόνα για τον φοιτητή (ο φοιτητής και η φοιτήτρια που είναι cool, αράζουν, έχουν ελεύθερο χρόνο για τα πάντα και ταυτόχρονα τους αρέσει να διαβάζουν τα μαθήματα τους, που κατακτούν τη γνώση και με ισχυρά πτυχία βρίσκουν μια καλή θέση στην αγορά εργασίας και εν γένει γίνονται κοινωνικά επιτυχημένοι.) Αυτή η ειδυλλιακή εικόνα είναι **Ψεύτικη** και χρησιμοποιείται ως δόλωμα για τους μαθητές.

Εμείς από την μεριά μας, κινούμενοι μέσα σε πανεπιστημιακούς χώρους, μπορούμε βεβαιώσουμε ότι η πλασματική αυτή εικόνα απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Τελικά το πανεπιστήμιο δεν είναι ο Ναός της Γνώσης. Είναι απλά ένα μεταβατικό στάδιο ανάμεσα στο σχολείο και την παραγωγική διαδικασία (δουλειά). Στο πανεπιστήμιο οι φοιτητές εξειδικεύονται σε ένα συγκεκριμένο αντικείμενο, χωρίς να διευρύνονται οι ορίζοντες της αντίληψης, σύμφωνα με τις ανάγκες των εταιρειών που θα δουλέψουμε αύριο.

Το πανεπιστήμιο δεν είναι κάποια όαση χαλαρότητας που όλα είναι cool και κυλάνε σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες σου, αντίθετα συνεχώς το πρόγραμμα σπουδών και η καθημερινότητά μας εντατικοποιείται. Ένα μέρος των φοιτητών επιλέγει να αντισταθεί στη καθημερινότητα που θέλουν να μας επιβάλλουν, επιλέγει να αποκλίνει από το επιβαλλόμενο πρότυπο του εργατικού φοιτητή, **να πάρει τη ζωή του στα χέρια του.**

